

21. april 2010 15:51

Jeg hedder XX , er 42 år (født 1968). Jeg er uddannet lærer og cand. pæd. i religioner og livstolkning, og er ved at afslutte en Master i dansk som andetsprog for voksne. Jeg har den psykiske lidelse, der hedder personlighedsforstyrrelse - borderlinetype, som jeg fik stillet i januar 2009, og jeg står nu på venteliste til behandling på Bispebjerg Hospital fra 3/2010, så har jeg blot ventet på behandling i 14 måneder. Det forløb der er på Bispebjerg hospital er først intensivt forløb på op mod 23 uger, så noget arbejdsprøvning i nogle måneder, og derefter en mindre ugentlig opfølgning på Bispebjerg Hospital i yderligere 1½ år. Ingen psykiatere eller psykologer har lovet mig, at jeg nogensinde bliver rask nok til at tage et fuldtidsarbejde, men mener dog, at jeg på skånevilkår vil kunne have en eller anden tilknytning til arbejdsmarkedet, når behandlingen er fuldført. Men jeg har fået frataget mine sygedagpenge i november 2009, og jeg er nu i dyb depression over ikke at have nogen penge.

Jeg har været lærer i flere år, og jeg er "gået ned" flere gange. De fleste gange er det bare blevet afvist af læger og psykologer med en trækken på skulderen som "stress" - "tag lidt ferie", og kom så tilbage. Det var først i efteråret 2005, at jeg for alvor blev meget, meget syg. Det begyndte med en supervisions samtale med en børnepsykolog omkring min meget vanskelige 1. klasse på Skolen ved Rønnebær allé i Helsingør (læs: problemskole). Pludselig så den venlige dame meget alvorligt på mig, og så sagde hun: "Jeg tror, at du har en depression, og det kan jeg ikke hjælpe dig med. Du skal have fat i én, der behandler voksne. Vi kontaktede straks min skoleinspektør, der sagde, at ledere altid kunne få psykologsamtaler inden for 24 timer, så han ville gerne ringe til Lærerforeningen, og det gjorde han, og fik så at vide, at der ikke var nogen til at tage sig af det lige nu, men at jeg ville blive ringet op om omfanget af "problemet" tre uger senere. Nå, så hed det egen læge.. Og han sagde, at jeg bare skulle sygemeldes lidt, og se tiden an. Så kontaktede jeg selv Psykiatrisk Skadestue i Hillerød, der sendte mig hjem med en lille pose lykkepiller, og sagde, at jeg skulle gå tilbage til egen læge og få nogle flere piller. Det gjorde jeg så, og fik lykkepiller i 1½ år, der slet ikke hjalp. Lægen ville ikke tro på, at pillerne ikke hjalp, for jeg havde jo fået det bedre. Og jeg blev ved med at sige, at det var fordi, jeg var sygemeldt, at jeg havde det bedre. Men egen læge sagde, at jeg ikke havde brug for at tale med psykiater, men blot med ham, fordi det er "snik-snak" ikke hjælper, men at jeg skulle lade pillerne virke.

Jeg skulle så på kommunen (Hillerød) og snakke sygedagpengesag, og jeg blev så tvunget tilbage i lærerjobbet igen - efter 2 måneders sygeorlov. Damen, en socialformidler råbte mig ind i hovedet, at jeg var for negativ, at jeg skulle være positiv og virke enegisk, og skynde mig tilbage, for at ledelsen kunne se, at jeg kunne bruges, og dermed kunne beholde mit job. Men hun skulle aldrig havde tvunget mig tilbage på arbejdet. Der blev jeg behandlet som en pestbums. INGEN talte med mig, og der var en, der havde overtaget min 1. klasse, der sagde, at det ikke var fordi, hun ikke ville hilse eller tale med mig, men hun havde fået forbud imod det. Og der var en masse andre mærkelige intriger, og jeg fik problemer med vejtrækningen, smerter i brystet, bronchitis mv. Og jeg fik kun skæld ud af socialformidleren, fordi jeg havde haft sygedage. Det havde vi jo aftalt, at jeg ikke måtte have. Jeg skulle bevise, at jeg var stabil, og kunne arbejde. Og jeg skulle også være kreativ, og lave udstillinger og indkalde forældrene, så alle kunne se, hvad jeg kunne. Men jeg er ikke billedkunstlærer, men jeg var tvunget til at tage 4 klasser i billedkunst og 2 klasser i musik, og ellers en masse vikartimer, hvor jeg var totalt til grin, for alle børnene vidste godt, at jeg var blevet frataget mine timer, fordi jeg var en dårlig lærer, og jeg var kun vikar "ha, ha", og jeg var uddannet lærer, mens de havde gode lærere, der ikke var uddannet. Min afløser som klasselærer var jo ikke uddannet lærer, og jeg måtte ikke tale med mine børn, og jeg måtte ikke sige farvel til dem. Så jeg blev kun meget mere syg. Min skoleinspektør forsøgte at forklare damen på kommunen, socialformidleren, at han ikke havde noget arbejde at sætte mig til, hvilket hun forlangte at han skulle. Hun lyttede ikke til, at min skoleinspektør fortalte, at det var en skole med meget alvorlige problemer, og at det var et svært sted at være ansat, og at jeg var psykisk syg, og at jeg havde brug for hjælp, og at det var bedst at fyre mig. Og jeg blev så fyret, fordi mine kolleger klagede over, at jeg græd på lærerværelset. De sagde, at jeg gjorde lærerværelset til et utrygt sted at være, og at det gik ud over deres psykiske arbejdsmiljø, at jeg var på skolen. Så derfor blev jeg fyret. Og ellers måtte jeg passe mig selv. Jeg fik så almindelige dagpenge, og jeg var igennem hele møllen med mistænkeliggørelse over, at en uddannet lærer ikke kunne få arbejde, når der var lærermangel, og 25% af lærerne i folkeskolen ikke var uddannet.

Hvad der skulle være sket i 2005 var, at jeg skulle have haft en ordentlig udredning på Psykiatrisk Hospital/ ambulatoriet. Jeg skrev over 300 jobs, og kom til jobsamtale til stort set alle de jobs, jeg søgte. MEN: et enkelt sted havde jeg fået jobbet, og så blev, min ellers underskrevet ansættelseskontrakt, annulleret efter telefonsamtale med min tidligere skoleinspektør. Og så kom jeg som langtidsledig på afklaringsforløb på et revalideringscenter, fik jeg at vide af dig, at jeg ikke fik job, fordi jeg følte mig for fin til almindeligt lærerarbejde, og at jeg ikke ville. Men det var ikke sådan, at tingene hang sammen.

Sagen har været smertefuld for mange, og det kunne været undgået, hvis jeg havde fået den rette hjælp og forståelse - fra starten - i 2005. Nu har jeg så været i det psykiatriske system siden foråret/sommeren 2008 (der var sygeplejerskestrejke, så jeg måtte vente). Så gik der 5 måneders venten på Miljøterapeutisk på Hillerød Psykiatriske Sygehus, inden de fik en psykolog, der kunne udrede mig. Og jeg fik så diagnosen: borderline-personlighedsforstyrrelse i januar 2009. Og for at det ikke skal være løgn, så fik min yngste datter diagnosen: aspergers syndrom og ADD i december 2007. Det har sgu været nogle hårde år!

Nå, men jeg blev så smidt ud af Miljøterapeutisk i april/maj 2009, og fik så lov til at tale med en psykolog en enkelt gang om ugen 45 minutter ad gangen indtil september 2009, hvor hun gik på barsel. Jeg har så stået på venteliste til intensiv borderlinebehandling på Bispebjerg Hospital siden foråret 2009, og jeg fik at vide, at der var 6-8 måneders ventetid, men... ventelisten/ventetiden er blevet længere, og jeg kommer derfor først til i uge 39. Mine sygedagpenge er taget fra mig - udløbet - i november 2009, så jeg lever af min mands løn. Det er hårdt, når man hverken har penge eller får hjælp. Så jeg har lige meldt mig på Jobcenteret igen, der også snakker om lærerjobs? Min sagsbehandler der tog mine sygedagpenge fra mig, sagde at jeg bare kunne gå ud og tage noget vikararbejde, fordi jeg så ikke behøvede at arbejde fuldtid!!!! Hvorfor er der INGEN, der forstår, at der aldrig er nogen, der vil ansætte mig i en skole igen?

Og så synger jeg stadig 1. sopran i Frederiksborg Kammerkor, og skal ud og rejse med koret til Cortona i Italien i begyndelsen af maj 2010. Det var derfor, at jeg fik at vide, at ventetiden var blevet udsat, fordi jeg spurgte sygehuset om lov til at rejse en uge i begyndelsen af maj. Ellers var der ingen, der havde fortalt mig, at ventetiden var blevet længere..

Min yngste datter, [yy](#) har aspergers syndrom og ADD, og det slider på alle forældre at have et barn med et psykisk handicap.